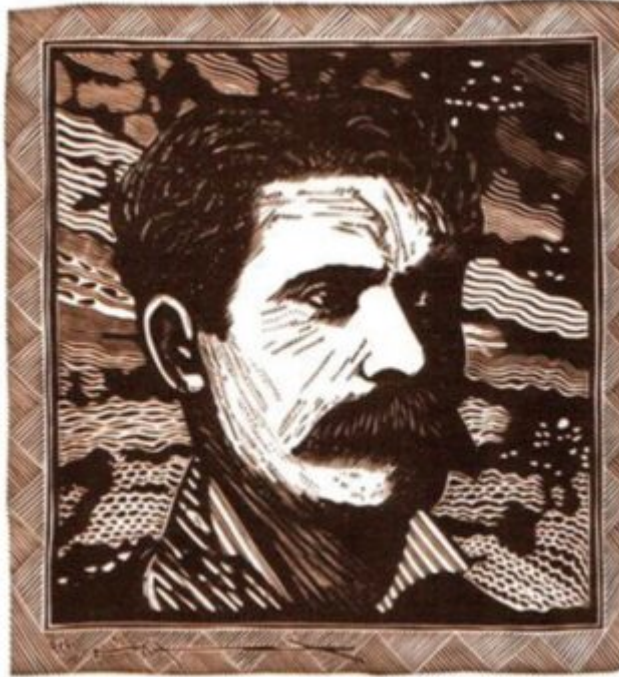

14 Αυγούστου 2023

Βασίλη Μιχαηλίδη: Η 9η Ιουλίου του 1821 εν Λευκωσία Κύπρου

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά
θέματα / Σαν σήμερα για να μην ξεχνιόμαστε... (ιστορικά γεγονότα & Παγκόσμιες ημέρες) /
Συναξαριακές Μορφές

Βασίλη Μιχαηλίδη

«Η 9η Ιουλίου 1821» - Τραγούδι για τον ιερομάρτυρα Κυπριανό

1

Αντάν αρτζιέψαν οι κρυφοί ανέμοι τζι εφυσούσαν
τζι αρκίνησεν εις την Τουρτζιάν να κρυφουσυννεφκιάζη
τζαι που τες τέσσερεις μερκές τα νέφη εκουβαλούσαν,
ώστι να κάμουν τον τζαιρόν ν' αρτζιεύκη να στοιβάζη,
είσιεν σγίαν είχαν ούλοι τους τζι η Τζιύπρου το κρυφόν της
μεσ' στους ανέμους τους κρυφούς είσιεν το μερτικόν της.
τζι αντάν εφάνην η στραπή εις του Μοριά τα μέρη
τζι εξάπλωσεν τζι ακούστηκεν παντού η πουμπουρκά της,
τζι ούλλα ξηλαμπρατζιήσασιν τζαι θάλασσα τζαι ξέρη

είσιεν σγίαν είχαν ούλοι τους τζι η Τζιύπρου τα κακά της.

2

Μιαν νύχταν, νύχταν σιανήν, τζιαϊρόν Δευτερογιούνην,
νύχταν Παρασιευκόνυχταν, που τ' άστρα μιλιούνια
ελάμπασιν που πανωθκιόν τζι εν εύρισκες ρουθούνιν
μέσα στις Χώρας τα στενά, στις Χώρας τα καντούνια,
σιανεμιά, εν άκουες δεντρούδιν να ταραάξη
μήτε του σιύλλου λάξιμον, με πετεινόν να κράξη.
Ήτουν μια νύχτα μουλλωτή, μια νύχτα μουρρωμένη,
που θάρειες πως χώνεται που του Θεού την κρίσην.
Σε τέθοικιαν νύχταν σιανήν οι Τούρτζιοι βαδωμένοι
μεσ' στο Σαράγιον είχαν μεάλον μετζιηλίσιν.

3

Εγείραν τα μεσάνυχτα τζι επήρεν το ξιφώτιν,
τζι ο Κκιόρ-ογλους πούτουν καλή, πολλά καλ' η ψυσιή του
εξέβην πώσσω του κρυφά τζι επήεν στον Δεσπότην,
τζι εξύπνησέν τον τζι έκατσεν κοντά του τζαι λαλεί του:
«Εν' έσσω μου, Τζιυπριανέ, τ' αμάξιν μου ζεμένον,
τ' αμάξιν μου, Τζιυπριανέ, εν' έσσω αντροσιασμένον,
τζι αν θέλγης για να ποσπαστής που σίουρην κρεμμάλλαν
τζι αν θέλγης που τον θάνατον να φύης να γλυτώσης,

να πας με το χαρέμιν μου κρυφά κρυφά στην Σκάλαν,
τα κουσουλάτα εν' ανοιχτά, να πάης να τρυπώσης.

4

Ήρτεν του Μουσελλίμ-αγά φερμάνιν που την Πόρταν
τζι εψές άρπα τζι ανόρπιστα εγίνην μετζιηλίσιν,
τζι έσειει πκιον εις το σιέριν του την μαύρην σας την σόρταν,
στο σιέριν του τον θάνατον, στο σιέριν του την κρίσην.
Να μεν αρκής, Τζιυπριανέ, να χάννης τον τζιαιρόν σου,
να πάης να φαραντζιστής αν θέλης το καλόν σου.
Πρέπει να πας, ει δε τζι αν ου, εχάθης δίχως άλλον,
αν σ' εύρ' η μέρα το πωρνόν δα μέσα δα, εν νάσαι
νεκρός εις την κρεμμασταρκάν είτε νεκρός στον πάλλον.
Ανου να πάμεν γλήορα, τ' αμάξιν καρτερά σε!»

5

Έσιωψεν ο Τζιυπριανός τζι έμεινεν νάκκον ώραν
τζι εδκιαλοίστην νακκουρίν τζι ανοοίει τζαι λαλεί του:
«Δεν θέλω, Κκιόρ-ογλου, εγιώ να φύω που την Χώραν,
γιατί αν φύω, το κακόν εν' να γινή περίτου.
Θέλω να μείνω, Κκιόρ-ογλου, τζι ας πα' να με σκοτώσουν,
ας με σκοτώσουσιν εμέν τζι οι άλλοι να γλυτώσουν.
Δεν φεύκω, Κκιόρ-ογλου, γιατί, αν φύω, ο φευκός μου

εν' να γενή θανατικόν εις τους Ρωμιούς του τόπου.

Να βάλω την συρτοθλειάν εις τον λαιμόν του κόσμου;

Παρά το γαίμαν τους πολλούς εν' κάλλιον 'νου 'πισκόπου.»

6

Λαλεί του πάλ' ο Κκιόρ-ογλους: «Λυπούμαι σε, Δεσπότη,
να μεν σ' εύρη που το πωρνόν ο ήλιος μεσ' στην Χώραν,
γιατί ευτύς εν' να κοπή η τζιεφαλή σου πρώτη.

Ενας Μουρούζης τζι έφυεν έσειι τωρά μιαν ώραν,
που κρεμαλλίστην του τεισιού τζι εξέβην εις την στράταν,
τζαι πα' κατά τον Λάρνακαν να μπη στα Κουσουλάτα.

Εφέραν του τζι εφόρησεν μιαν αλλαήν, 'πο τζιείνες
τους Πίτσιλλους, συλλούριτζιην, λιμίν λιμίν, σαλάταν,
τζαι σέρτουκα τζαι μέρτουκα στα πόδκια του ποδίνες,
μεν τύσιη τζι αγρωνίση τον κανέννας εις την στράταν.»

7

«Ευκαριστώ σου, Κκιόρ-ογλου,» λαλεί του ο Δεσπότης.

«Θωρώ σε με καλόν γάλαν πως είσαι βυζασμένος,
μα φύε, μεν σε δουν τζαι πουν πως γένεσαι προδότης.»

Λαλεί τ': «Αν μεν θέλης πολλά νάσαι ξωμακρυσμένος,
αμμάγγου πάμεν έσσω μου, να μεν μείνης δαπάνω.»

«Εγιώνη θέλω, Κκιόρ-ογλου, να μείνω τζι ας πεθάνω.»

Ο Κκιόρ-ογλους εμάσιετουν να κάμη καλωσύνην,
αμμά επήεν άδικα ο κόπος του χαμένος.

Περίτου ώραν δεν είσιεν τζι εν έπρεπεν να μείνη,
τζι έφουεν πκιον περίλυπος τζαι παραπονημένος.

8

Η νύχτα πκιον αρκίνησεν περίτου ν' αναρκώνη,
εγίνην η ανατολή κροκότσινην περίτου,
άρτζιεψεν πκιον το Σάββατον να πικροξημερώννη
τζι ακούστηκεν του ξύλενου σημάντρου η φωνή του.
Εξέβην ο Τζιυπριανός με τζιείνον τον καμόν του,
τζι επήεν εις την εκκλησ'ιάν τζαι βάλλει τον σταυρόν του
τζι ήτουν όσον τζι εκάμασιν αρκήν της λειτουργίας,
τζι εστάθηκεν περίλυπος τζαι σγιαν να δκιαλοίστην,
τζι επήεν τζι εγονάτισεν ομπρός της Παναίας
τζαι κάτι εψουψούρισεν τζι ευτύς εκλαμουρίστην.

9

Έμεινεν, δεν ετάραξεν, ούλλα που να καρφώθην,
γονατιστός τζαι πληξιμιός με σιέρκα σταυρωμένα,
αρτζιέψαν το κοινωνικόν τζαι τότες εσηκώθην,
τζι εστάθηκεν τζι εφάινουνταν τ' αμμάδκια του κλαμένα,
τζαι προσκυνά τρεις τέσσερεις φορές την Παναίαν,

εθάρρειες ποσιαιρετά τζαι κόσμον τζι εκκλησίαν.

Εσυχωρήθην με τους λας τζι έμπην μες στ' άγιον Βήμαν,
έμπηκεν τζι εκοινώνησε τζι εξέβηκεν τζι εστάθην,
τζι έμοιαζεν ούλλα τον νεκρόν που βάλλουν εις το μνήμαν,
εθάρειες που πάνω του το γαίμαν πως εχάθην.

10

Εξέβην που την εκκλησίαν με την συνοπαρτζιάν του,
τζαι Τούρτζ' ευτύς του Σαραγιού επλάστησαν ομπρός του.
Ευτύς έριψεν πάνω τους μιαν άρκαν αμμαδικιάν του
τζι εδήθηκεν το βρύδιν του τζι εφάνην ο θυμός του.
Εμειναν τζι εθωρούσαν τον ομπρός τους θυμωμένον
τζι εθάρειες το στόμαν τους πως ήτουν πουμωμένον.
Λαλεί τους: «Πκοιός σας έπεψεν πωρνόν-πωρνόν κοντά μου;
Πέτε μου το, συντύσιετε τζαι μεν βαρυκωλιήτε,
αν εν τζι ελυπηθήκετε, εν πέτρα η καρκιά μου,
πέτε μου, είντα θέλετε χωρίς να μ' αντραπήτε.»

11

«Ήρταμεν να σε πκιάσωμεν, είμαστον προσταμένον
από τον Μουσελλίμ-αγάν τον άρκονταν της χώρας.»
Λαλεί τους: «Με καλόν γάλαν αν είστε βυζασμένον,
σταθήτε, καρτεράτε με πέντε λεπτά της ώρας.»

(τζαι πκοιός ηξέρ' ειντά 'κρυφεν που μέσα στην καρδικιάν του.)

Εξέβην πάνω βκιαστικός τζι ενέην στον νοτάν του
τζι άψεν λαμπάδιν τζι έκρουσεν κάτι χαρκιά γραμμένα
τζι ύστερα στράφην τζι είπεν τους: «Ελάτ', αντρειωμένοι,
τώρα πώχω τα πράματα σγίαν θέλω τελειωμένα,
επάρτε με να πάμεντε σγίαν είστε προσταμένοι.

12

Επάρτε με να πάμεντε ν' αδικοθανατήσω,
επάρτε με, σκοτώστε με χωρίς καμμιάν αιτίαν.»
τζι άλλοι δεξιά τζι άλλοι ζαβρά τζι άλλοι ομπρός τζαι πίσω
ευτύς ετριορκάσαν τον τζι επήραν τον τζι επήαν.
Ο Μουσελλίμης κάθεται με ούλλους τους αγάδες
μεσ' στο Σαράγιον τζαι λαλεί τους άλλους Δεσποτάδες:
«Άκουσα πως εσείς οι τρεις τζαι ο μιλλέτ πασιής σας
τζι οι προεστοί του τόπου σας, ταρκοντολόϊν ούλον,
ετάξετε εις τους Ρωμιούς το μάλιν της ζωής σας,
να μεν αφήκετε Ρωμιόν εις τον ντοβλέττιν δούλον.»

13

Είπεν τζαι δεν ετέλειωσεν ο άρκοντας το πείν του
τζι εφέραν τον Τζιυπριανόν οι Τούρτζιοι ομπροστά του.
Ενεψεν με το δίκλημαν, ένεψεν με το δείν του

‘νού που τους ασκερλήες του τζι επήρεν τον κοντά του,
τζι έκλινεν τζι είπεν του στο ‘φτιν: «Σε δκυο λεφτά της ώρας
να βαωθούν, να κλειδωθούν τζι οι τρεις πόρτες της Χώρας,
μεν πα τζαι φύουν οι Ρωμιοί στα όρη τζαι χωστούσιν·
αππεξωθκιόν του Σαραγιού να μεν εν παναύριν,
μεσ’ στο Σαράγιον ούλοι τους να διπλαρματωθούσιν,
τζιελλάτην τζαι κρεμμασταρκάν να τά ‘σιετε χαζίριν.»

14

Τότες εστράφην τζαι λαλεί του Αρχιεπισκόπου,
σιυφτός χαμαί δησόφρυδος τζαι καραμουτσωμένος:
«Πασσ’ ‘πίσκοπε Τζιυπριανέ, μιλλέτ πασιή του τόπου,
εγύρεψα σε να σου πω πως είμαι προσταμένος
απού την Πόρταν τζαι κρατώ στο σιέριν μου φερμάνιν,
πως έχω μιάλην προσταήν που το ψηλόν Διβάνιν
τ’ αρκοντολόϊν τους Ρωμιούς, τους μιάλους τούν’ του τόπου
να τους συνάξω μονομιάς τζαι να τους ι-σκοτώσω,
να μεν χαρίσω μπροεστού ζωήν μήτε ‘πισκόπου
τζαι ό,τι λοής θάνατον θελήσω να τους δώσω.»

15

Λαλεί του: «Μουσελλίμ-αγά, πού ‘σαι καλός ισλάμης,
αφó ‘σιεις εις το σιέριν σου του Διβανιού φερμάνιν

τζι αφό 'σιεις έτσι προσταήν, μπορείς αλλοιώς να κάμης;
Κάμε σγίαν σε προστάσσουν που το ψηλόν Διβάνιν
τζαι κάψε μας, για κρέμμασ' μας, για κόψε το λαιμόν μας,
θέλομεν όμως να μας πεις είντα 'ν' το φταίσιμόν μας.»
«Εμάσιεστουν με τους Ρωμιούς τους άλλους να σμιχτείτε,
τους Τούρκους που τες τέσσερεις μερκές να πολεμάτε,
εμάσιεστουν εις τάρματα τζι εσείς να σηκωθείτε,
για να σμιχτείτε ούλλοι σας τζαι την Τουρτζιάν να φάτε.»

16

«Εν τζι ήρταν, Μουσελλίμ-αγά, πάνω στον τόπον άλλοι
τζι εφέραν άρματα κρυφά τζι έννα μας καταγνώσεις.
Εδώκαμεν σου τ' άρματα ούλοι, μιτσιοί τζαι μιάλοι
ευτύς ότι τζι'εγύρεψες να μας ι-ξαρματώσης.
Είντα λοής εθέλαμεν εμείς ν' αρματωθούμεν
τζαι να σμιχτούμεν μ' άλλους λας τζαι να σας πολεμούμεν;
Τζιείνος που σου ψουπούρισεν τούτα τα λόγια ούλλα,
αν εν τζαι τζιείνος Χριστιανός όμως εμάς μισά μας:
πυρομασιεί τον πάντα του π' αππέσσω η αζούλλα,
εμάς 'πο τούτα που λαλείς εν καθαρή η καρδικιά μας.»

17

«Να μεν αρνιέσαι, 'πίσκοπε, τζι εσείς οι καλοήροι,

είσιετ' αθθρώπους στα χωρκά, χαρκιά να δκιαμοιράζουν,
ν' αρματωθούσιν οι Ρωμιοί ναν' ούλοι τους χαζίρι
και με τον πρώτον λόον σου ν' αρτζιέψουν να μας σφάζουν,
τζαι δεν πιστεύκ' ό,τι μου πει του καθενού το στόμα,
τζι έχω πο τζιείνα τα χαρκιά, έσεις να πης ακόμα;»
Λαλεί του: «Μουσελλίμ-αγά, είπα σου τζαι λαλώ σου:
'πο τούτα ούλλα που λαλείς εν καθαρή η καρδικιά μας,
τζαι πίστεψε, ει δε καν ου, το κρίμαν στον λαιμόν σου,
μπορεί τζαι ναν καμμιά δουλειά που γίνηκεν κρυφά μας.»

18

«Πίσκοπε, 'γίω την γνώμην μου ποττέ δεν την αλλάσσω,
τζι όσα τζι αν πης μεν θαρευτής πως εν να σου πιστέψω.
Εχω στον νουν μου, πίσκοπε, να σφάξω, να κρεμμάσω,
τζι αν ημπορώ που τους Ρωμιούς την Τζιύπρουν να παστρέψω,
τζι ακόμα αν ημπόρεια τον κόσμον να γυρίσω,
έθεν να σφάξω τους Ρωμιούς, ψυσιήν να μεν αφήσω.»
«Η Ρωμισούνη εν φυλή συνότζαιρη του κόσμου,
κανέννας δεν εβρέθηκεν για να την ι-ξηλείψη,
κανέννας, γιατί σιέπει την που τα 'ψη ο Θεός μου.
Η Ρωμισούνη εν να χαθή, όντες ο κόσμος λείπει!

19

Σφάξε μας ούλους τζι ας γενεί το γαίμαν μας αυλάτζιν,
κάμε τον κόσμον ματζιελλειόν τζαι τους Ρωμιούς τραούλλια,
αμμά ξέρε πως ύλαντρον όντες κοπεί καβάτζιν
τριγύρου του πετάσσουνται τρακόσια παραπούλια.
Το 'νιν αντάν να τρώ' την γην, τρώει την γην θαρκέται
μα πάντα τζιείνον τρώεται τζαι τζιείνον καταλυέται.
Είσαι πολλά πικράντερος, όμως αν θεν να σφάξης,
σφάξε τους λας που πολεμούν αλλού αρματωμένοι.
Εμάς με σιέρκα όφκαιρα γιατί να μας πειράξεις,
πού 'μαστον δίχως άρματα, τζι είμαστον νεπαμένοι;»

20

Τότες ο Μουσελλίμ-αγάς εψήλωσεν το δειν του,
τζι είδεν τον μ' έναν δειν γλυτζιύν, τζι αννοίει τζαι λαλεί του:
«Ό,τι παθθαίν' ο άθθρωπος εν που την τζιεφαλήν του,
του βρένιμου που το σπαθίν ποσπάζετ' η ζωή του,
τζαι σου, αν είσαι βρένιμος, ποσπάζεις την ζωή σου.»
«Μούλλωσε τζαι κατάλαβα πριχού να πης το πειν σου,
μεν μάσιεσαι την θάλασσαν να την ι-ξηντιλήσεις.
Άδικα λόγια μεν χάννεις τζι αρκείς εις την δουλειάν σου.
Τον ήλιον με το φύσημαν μπορείς να τον ι-σβήσεις;
Φώναξε του τζιελλάττη σου, σάσ' την κρεμμασταρκάν σου!»

21

Ο Μουσελλίμης τζι ούλλοι τους οι Τούρτζ' αντάν ακούσαν,
στραοπελέτζιν πάνω τους ούλλα που νάεν ρίπει:

Εμειναν ούλλοι τους βριχτοί 'νου τ' άλλου τζι εθωρούσαν,
καθένας τους επάскиζεν την αντροπήν να κρύψη.

Ο Μουσελλίμης είδεν πκιον πως χάννει αδίκως κόπους,
έταξεν τζι εσηκώσασιν π' ομπρός του τους πισκόπους,
τζι επήραν τους στην φυλακήν χωρίς να τους χωρίσουν.

Οι Τούρτζ' ότι τζι εμείνασιν τσιμπίν τζι εδκιαλοούνταν,
είπαν να φέρουν μαρτυρκές για να το μαρτυρήσουν
τζι εφέραν έναν αγαθόν βοσκόν που την Μαλούνταν.

22

Λαλεί τ' ο Μουσελλίμ-αγάς: «Δημήτρη, μεν φοάσαι
τζι εγιώ εσέναν έχω σε σγιαν άθθρωπον δικόν μου.

Είνταν που θέλεις; ζήτα μου τζαι μεν ι-δκιαλοάσαι.»

«Θέλω, αφέντη, μανιχά να πάω στο χωρκόν μου,

έσιει π' αφήτης μ' έσιετε δα μέσα χαψωμένον,

έμεινεν το κοπάδιν μου στους κάμπους απλωμένον.

Άησ' με μάγκου δκυο μέρες τζι έπαρ' μου την ψυσιήν μου,

είντα 'παθεν το μάλιν μου; θέλω τζι εγιώ να ξέρω,

τζαι πάλ' εγιώνη στρέφομαι, τζαι θέμι στο στραφήν μου

μιαν τόκκαν τζαι μιαν άτροφην κανίσιην να σου φέρω.

23

Δεν έχω, αφέντη, έσσω μου με μισταρκόν με δούλον,
τζι είπαν μου πως τα γίδκια μου ψοφούσιν που την πείναν.
Έσσω μου τζι έξω μόναν γιον τον είχα ούλον-ούλον
τζι είμαι τζαι τζιείνου δίχως του έσειει τώρα 'ναν μήναν.
Μιαν Τζιερκατζιήν, που ήμαστον οι δκυο τζιείνος τζι εγιώνη
τζι επκιάνναμεν με τα βερκά πουλιά μέσ' στο λαόνιν,
έταξα τον τον άχαρον να πα' να παραλάσει,
τζι επήεν τζι εν εστράφην πκιον νάεν καεί η μέρα!
Ειπάν μου πως εφύασιν πο τζιεί που το Καρπάσιν
μια κοπή παίδκιοι τοπκιανοί τζαι πως επήαν πέρα,

24

πέρα στους λας που πολεμούν τζαι παν κατά την Πόλην.
Αν πολεμούν για το καλόν τζαι πολεμά τζι ο γιος μου,
ας εν χαλάλιν του Θεού, αν μου τον φα' το βόλιν,
τζι ας πα να μείνω δίχως του, να ζήσω μανιχός μου.
Ειδέ τζι αν ου, τζαι μάχουνται να κάμουν άλλ' αντ' άλλα,
χαρράμιν τους που τον Θεόν της μάνας τους το γάλαν.
Έσειει π' αφήτις έφυεν που λλόου μου ο γιος μου,
έμεινα μανιχούλλικος: μαντρίζω, ξημαντρίζω,
τζιοιμίζ' ο κακομάζαλος τζαι μπλίζω μανιχός μου

τζαι μανιχός μου στέκομαι στον λάκκον τζαι ποτίζω.

25

Μεσ' σ' τουν την χάψην ώσποσον, αφέντη, πκιον; κανεί με,
έκαμέν με δαμέσα δα η πλήξη πολιοφάιν,
γιατί το τρώω τρώει με, το πίννω καταλυεί με,
που τον καμόν μου τον πολλύν τούτ' η καρδικιά μου 'κάην.
Εξύπνουν που το χάραμαν, πούθεν να πα' να μπλίσω,
τζαι δεν εβάσταχνα ποττέ χωρίς να τραουδήσω,
τζι ούλλα τα πάντα θάρεια μιτά μου τραουδούσαν,
εβρύτζιζα που την φωνήν τον κόσμον νύχταν μέραν
τζι έπαιζα το πιδικιαύλιν μου, τζαι τα βουά αδονούσαν,
το κλάμαν τζαι το δάρκωμαν τα μμάδκια μων το ξέραν.»

26

«Έν να σ' αφήσω», είπεν του, «να πας τζι εις το χωρκόν σου,
τζαι το μιρίν σου ως που ζιής εν να σου το χαρίσω,
τζι εν να πκιερώσω, αν έσιης ρκος, ακόμα τζαι το ρκος σου,
τζαι μεσ' στην φούχταν εκατόν χρουσά να σου μετρήσω.
Είπες πως οι Πισκόποι σας εθέλαν να σηκώσουν
τους Χριστιανούς κρυφά κρυφά, τους Τούρκους να σκοτώσουν.
Είπες πως οι Πισκόποι σας ως τζι εις τα κοπελλούδκια,
στους παιδίκιους τζαι στους γέροντες τζαι στες γυναίκες κόμα

εδκιαμοιράζαν άρματα τζαι βόλια τζαι παρούδκια,
τζι ακούσαν τα τζι άλλοι τζι εγιώ που το δικόν σου στόμαν.»

27

«Εγιώ, αφέντη, μανιχά άκουσα να λαλούσιν,
πως ήρτεν ένας τοπκιανός καλόηρος που πέρα
τζι έφερεν κάμποσα χαρκιά πο τζιει που πολεμούσιν
τζι έδωκεν τα τζαι χάθηκεν, δεν έμεινε με μέραν,
τζαι τζιείνα ούλλα τα χαρκιά πως ήταν του πολέμου.
Τα άλλα ούλλα που λαλείς εν τάκουσα ποττέ μου.»
«Είντα μας περιπαίζεις, βρε, είμαστον μισταρκοί σου;
Είπες το με το στόμαν σου μεσ' σ' τόσον παναύριν,
πε το, γιατί σκοτώννω σε, κόβκω την τζιεφαλήν σου.
Φέρτε μου τον τζιελλάττην δα, ναν δαχαμαί χαζίριν!»

28

«Όι, αφέντη, μεν κάμης πάνω μου μέναν γαίμαν.
Λυπήθου με τον άχαρον τζι εν κρίμαν τζι αμαρτία,
άησ' με τζιαι λαλώ σου το: εν εν', αφέντη, ψέμαν.
(Ο φόος φέρνει κόλασιν, λαλεί τζι η παροιμία)
Ας κάμω τα πικρά γλυτζιά τζιαι τα ζαβ'άς γισ'ώσω
τζι ας πω κατά που θέλετε, αφέντη, να γλυτώσω.
Τα είπες εν' αληθινά, αφέντη, μαρτυρώ το,

είδα τζιαι με τα μμάδικια μου τζι άκουσα με τα φκια μου,
ούλλα γινήκαν τζι είδα τα, τζι είπα το τζιαι λαλώ το.
Θεέ μου τζιαι συγχώρα μου, εν καθαρή η καρδικιά μου.»

29

Είπεν τα τούτα ο βοσκός τζι ελούθηκεν το κλάμαν.
Οι Τούρτζιοι εψουπουρίσασιν τότες ανεμεσόν τους
τζιαι πα' σε μιαν κόλλαν χαρτίν μαρτυρικόν εκάμαν,
(τζιαι πκοιός ήξερ' ειντά γραφεν τζιειν το μαρτυρικόν τους)
τζιαι φέραν του το του φτωχού Δημήτρη τζι έπκιασέν το
τζι εντζισεν το δαχτύλιν του πάνω τζι εμούζωσέν το.
Ο Μουσελλίμης τότε πκιον εγλυκοσύντυσιέν του,
τζι είπεν του: «Πάψε, μεν κλαίης τζι εν να σε ξαπολύσω.»
Είδεν τον τζιαι με δειν γλυτζιούν τζι εχαμογέλασέν του
τζι ένεψεν τους τζι επήραν τον πο τζιει τα ώδε πίσω.

30

Τότες πκιον εσυντύχασιν ούλοι κάμποσην ώραν,
για τζιείνους πων να κόψουσιν τζι αννοίξαν το δεφτέριν
τζι είδασιν πόσοι εν π' αλλού τζιαι πόσοι που την Χώραν
τζιαι πόσοι για συρτοθελειάν τζιαι πόσοι για μασιαίριν.
τζι είσιεν πεντ' έξι πούπασιν πως εν πολλοί τζι εν κρίμαν,
τζι ο Μουσελλίμης είπεν τους: «Εν ούλλοι για το μνήμαν»!

Ο ήλιος πκιον εστύλλωσεν, εγίνην μεσομέριν
τζι ακούστην εις τον μιναρέν ο χότζ'ας να φωνάζη
τζι επάψασιν την συντυσιάν τζι αφήκαν το δεφτέριν
τζι εσηκωθήκαν ούλοι τους τζι επήαν στο ναμάζι.

31

Είσιεν η μαύρη φυλακή η στενοκοπημένη,
που κάθουνταν οι τέσσερεις πισκόποι μανισιοί τους,
που την μερκάν του περβολιού μιαν πόρταν σιερένην
τζι ακούετουν η συντυσιά τζι η χαμηλή φωνή τους.
Ελάλεν ο Λαυρέντιος: «Α, τον ευλοημένον
τζιείνον τον Θεοφύλαχτον, ούλλα τον αππωμένον!
Έφερεν τζιείνα τα χαρκιά στραβά, χωρίς να ξέρη,
τζι εγέμωσεν που μιαν μερκάν ως άλλην το νησίν μας,
τζι έδκιαν τα όπου τύχχαινεν τζιαι μέραν μεσομέριν
τζι ήρτασιν τούτα τα κακά τώρα στην τζιεφαλήν μας.»

<https://www.pemptousia.gr/video/i-9i-iouliou-1821-tragoudi-gia-ton-ieroma/>

32

Λαλεί τους ο Μελέτιος: «Μισώ την αδικίαν
πως εβουλήθην άνθρωπος να κάμη καλωσύνην,
να τον κακολοήσωμεν πως ήταν η αιτία;

Ήτουν βουλή που τον Θεόν για να γενεί τζι εγίνην.

Τον Χάρον εν τζιαι βκάλλουν τον ποττέ πως εν φταισμένος,

πάντα λαλούν το φταίσιμον πως τόσιει ο πεθαμένος.»

Λαλεί τους ο Τζιυπριανός: «Εν λόγια παραπάνω,

έτσι τζι αλλοιώς ετέλειωσεν, εμείς εν να χαθούμεν,

ό,τι λοής τζι αν έτυχεν ξέρει ο Θεός που πάνω,

για τζιείνους πων να μείνουσιν τζιείνους τώρα να δούμεν.»

33

Τότες εκρώννοιξεν κρυφά του περβολιού η πόρτα

τζι εμπήκεν παίδκιος όμορφος μακρύς τζιαι στολισμένος

χαρούσιμος, τζι εφάινετουν που γαίμαν τζιαι που σόρταν,

τζι ανέσαινεν τζι εφάινετουν πως ήτουν ποσταμένος.

Εκράτεν παστρικόν ποξάν γεμάτον στην μασκάλην,

τζι επήεν στον Τζιυπριανόν τζι είπεν του γιάλι γιάλι:

«Έπεψεν με ο τζιύρης μου τώρα τζι ήρτα βουρώντα

τζι έφερα σου μιαν αλλαήν δικήν του να φορήσης,

ναπάμεν έσσω μας τωρά, κρυφά κρυφά, χωστώντα,

χάϊτε ντύθου γλήορα να πάμεν, μεν αρκήσης.»

34

«Γυιε μου, πκοιός εν ο τζιύρης σου; πες μου τζιαι μεν να ξέρω.»

«Ο τζιύρης μων ο Κκιόρ-ογλους, τζι είπεν μου να πασκίσω

νάρτω να σ' εύρω γλήορα τζιαι ρούχα να σου φέρω,
τζιαι να σε πάρω έσσω μας ευτύς, να μεν σ' αφήσω.
Ντύθου να πάμεν τζι ο Θεός ορπίζω ναν μιτά μας,
ο τζιύρης μου εν έσσω του τωρά τζιαι καρτερά μας.
Να ρέξουμεν χωστά-χωστά 'που μέσα στο περβόλιν,
τζιαι που τον τοίχον ύστερα να ππέσουμεν στην στράταν
τζι αν τύσιη σγιαν πηαίννομεν τζιαι μπλάσει μας το κώλιν,
γρυ να μας πουν, μελίζω τους τζιαι κάμνω τους σαλάταν.»

35

«Να πάης, γιε μου, να του πης να κάμνη την δουλειάν του
τζι είμαι πολλά καλλύττερα, πολλά, δα μέσα πούμαι,
τζιαι πως την καλωσύνην του τζιαι την καλήν καρδικιάν του
ακόμα τζιαι κρεμμάμενος εν να την αθθυμούμαι.
Χ'αιρέτα μου τον που καρδικιάς τζιαι να του πεις ακόμα,
πως εν να τον ευκαριστώ νεκρός που κά 'στο χώμα,
αν κάμει μιαν μιαλλύττερην πο τούτην καλωσύνην:
Στον τόπον μας πο δα τζιαι δα να κάμ' ό,τι μπορήση
να μεν γινή μιαλλύτερον κακόν στην Ρωμισύνην.
Πε του τα τούτα, τζι ο Θεός να τον πολλοχρονίση.»

36

«Για τούτα ούλλα που λαλείς τζι εγιώ εν να πασκίσω

τζιαι μεσ' στα φυλλοκάρδκια μου τα λόγια σου φυλάω,
τζιαι μόννω σου στην πίστην μου να μεν τα λησμονήσω,
μα δίχως σου στον τζιύρην μου αντρέπομαι να πάω.»
Στην άλλην πόρταν μονομιάς κατσ'αρισμός ακούστην,
τζι είδασιν το μαντάλιν της που πανωθκιόν τζι εσούστην,
τζι αρκώθηκεν ο πέρκαλλος ο παίδκιος τζι έδοξέν του,
τζι η φούχτα του σιερβόλιασεν στην κόξαν το πιστόλιν,
εσκούλλισεν τον ο θυμός τζιαι πάλ' ανάδοξέν του,
τζι έναν λιγγούριν έκαμεν τζι ευρέθην στο περβόλιν.

37

Η πόρτα τότες άνοιξεν τζι εκούμπησεν στον τοίχον,
τζι ένας εφέντης έμπηκεν αρκοντικά ντυμένος
τζι είπεν τους: «Ήρτα να σας δω, μιτά σας να συντύχω,
γιατ' είμαι για το χάλιν σας πολλά μαραζωμένος.
Έφερά σας τζιαι νακκουρίν φαίν τζιαι πκιείν να φάτε,
γιατ' εν να σας γυρέψουσιν τωρά τσιμπίν να πάτε.
Ερεξα τζι είδα τωρά τρεις κρεμμασταρκές στημένες,
είχαν τες δκυο στον Πλάτανον τζιαι τζιείν' την μιαν την άλλην
στην Συκαμιάν, τζι ήτουν τζι οι τρεις σγιαν χάροι κουρτισμένες
τζι έπληξ' αππέσω μου πολλά τζιαι δεν μώμεινε χάλιν.

38

Ηρτα καταύτις να σας πω να παρηγορηθείτε
τζι εν να πασκίσω σήμερον να κάμ' ό,τι μπορήσω
να ρίξω τες κρεμμασταρκές τζιαι σεις να ποσπαστήτε,
τζιαι τα χαρκιά που γράψασιν εγιώ 'ν να τους τα σιήσω,
να κάμω τα πικρά γλυτζιά τζιαι τάρκα να μερώσω
τζιαι βουλετόν ταβούλετον για να σας ι-γλυτώσω.
Τέσσερεις στύλλοι σγιαν τζι εσάς, τζιεφάλια τουν του τόπου
δεν είναι κρίμαν τζι άδικον να πα' να κρεμμαστείτε;
Πο ούλλα το γλυκόττερον εν η ζωή ταθρώπου,
ένας σας λόος μανιχά κανεί να ποσπαστείτε.»

39

Τότες Αρχιεπίσκοπος εποτυλίχτην πάνω
τζι είπεν του: «Τούρτζιε, βρίξε πκιον, κανεί να συντυχάννης
τζιαι δεν θέλω που λλόου σου ν' ακούσω παραπάνω.
Πάψε τζι εν κρίμαν τζι άδικον τα λόγια σου να χάννης,
άνου να φύης γλήορα, να πας εις την δουλειάν σου,
τζι ο Χάρος εν γλυκόττερος απού την συντυσιάν σου.»
Ο Τούρκος ότι τζι άκουσεν εστάθην μουρρωμένος
τζι είδεν τζι επίστεψεν πως παν τα λόγια του χαμένα,
τζι έμεινεν σγιαν περίλυπος τζιαι σγιαν αντροπιασμένος·
τζι ύστερα ξέβην τζι έφυνεν με δκυο σιείλη καμένα.

40

Ο Τούρκος ότι τζι έφυεν τζι εμείναν μανισιοί τους,
εγονατίσαν ούλλοι τους για να προσευκηθούσιν,
τζι ούλλοι εκλαμουριστήκασιν, τζιαι τζιείν' η προσευκή τους
ήτουν που μέσα στην καρδικιάν την ώραν που πονούσιν.
Στην υστερκάν της προσευκής έτσι γονατισμένοι
είπαν κλαμένοι σιανά τζιαι με φωνήν κομμένην:
«Θεέ μου, τζιαι συγχώρησε τους λας που μας μισούσιν,
Θεέ μου, τζιαι ξησκλάβωσε την άχαρην φυλήν μας,
Θεέ μου, τζιαι στερέωννε τους λας που πολεμούσιν,
Θεέ μου, τζιαι συγχώρα μας τζιαι δέχτου την ψυσιήν μας!»

41

Οι άλλοι πού 'τουν στην τζ'ιαμήν ότι τζι εποσπαστήκαν
εστάθηκαν τζι εκάμασιν τσιμπίν την συντυσιάν τους
τζι εις το Σαράγιον ούλλοι τους εξανασυναχτήκαν
τζι αρτζιέψαν να τελειώσουσιν την άχαρην δουλειάν τους.
Για πείσμαν του Τζιυπριανού τζιαι για φοϊτσ'ασμόν του
φέρνουν τον αρκιδκιάκον του τζιαι τον γραμματικόν του
τζιαι βκάλαν τους κάτι δουλειές, δουλειές σαντανωμένες,
τζι επέψαν τζι εκρεμμάσαν τους αξάγκωνα δημμένους
στον Πλάτανον, πούταν οι δκυο κρεμμασταρκές στημένες,
τζι αφήκαν τους τζιει πάνω τζιει καταύτις κρεμμασμένους.

42

Ύστερα ἔπεσαν καμμιάν δωδεκαρκάν αθθρώπους
του Σαραγιού, τζι ετάξαν τους να διπλαρματωθούσιν,
τζι εφέραν που την φυλακήν τους τέσσερεις Πισκόπους
τζι ήτουν ούλοι μονόβουλοι να τους το ξαναπούσιν
για τέλεια ύστερην φοράν πως πα' η τζιεφαλή τους.
Ευτύς ο Μουσελλίμ-αγάς ανοίει τζιαι λαλεί τους:
«Τζ'ελλάττης τζιαι κρεμμασταρκά εν τζιαι τα δκυο χαζίριν,
η ώρα σας εκόντεψεν τζι εν καρτερώ περιτού,
έχω τζινούρκαν προσταήν τώρα που τον Βεζύρην.»
Τότες Αρχιεπίσκοπος ανοίει τζιαι λαλεί του:

43

«Σκοτώστε μας τζιαι γράψετε τζι εμάς τον σκοτωμόν μας.
Μα τούτοι ούλ' οι σκοτωμοί εν ούλοι για κακόν σας,
εσείς θαρκέστ' ανοίετε το μνήμαν το δικόν μας,
τζι εν το πεισκάζετε πως εν το μνήμαν το δικόν σας.
Εσείς σιειροττερεύκετε τα πράματα θωρώ τα,
στην Πόλην εκρεμμάσετε τον Πατριάρχην πρώτα
τζιαι ταπισών άλλους πολλούς πισκόπους τζιαι παπάες.
Σκοτώστε όσους θέλετε, αμμ' αν να σας ι-βλάψει,
το γαίμαν που σιονώννετε που μας τους δεσποτάες

εν λάιν εις την λαπρατζιάν π' αφταίννει να σας κάψει.»

44

Λαλεί τ' ο Μουσελλίμ-αγάς: «Η ώρα εν περασμένη,
χαζίριν εδειλίνωσεν τζιαι πάει να νυχτώσει,
εν καρτερώ, γιατ' η δουλειά τωράν αρκινήμενη
τζι έχω τζιαι δκυο κρεμμάμενους τζιαι πρέπει να τελειώσει.
Εχω τον αρκιδκιάκον σου τζιαι τον γραμματικόν σου,
τζι εν να τους δεις τζιαι σου τωρά κρεμμάμενους ομπρός σου.
Αν έσιεις τίποτε να πεις για το καλόν σας, λάλε,
να ποσπαστούμεν γλήορα, γιατ' εν να νυχτωθούμεν,
τζιαι παίρνω νάκκον πομονήν, ει δε καν ου, τζιαι πάλε...»
«Βρίξε τζι εμείς το πεθυμάς ευτύς να σου το πούμεν:

45

Βκιάστου τζιαι κάμε γλήορα τζιαι τέλειωσ' την δουλειάν σου,
πρόσταξε τον τζ'ελλάττην σου να κόψη τον λαιμόν μας,
φερ' το σπαθίν σου γλήορα τζιαι την συρτοθηλειάν σου,
έτο που σου το είπαμεν είνταν' για το καλόν μας.»
Ο Μουσελλίμης μ' έναν δειν σγιαν νάδειξεν φοέραν,
τζ' ό,τις λοής τζ' αν ένεψεν τους λας που τους εφέραν
ούλ' ενεκατωθήκασιν, τζι ευτύς με μιαν κατζίαν
αρπάξαν ούλλοι βκιαστικά τζιαι σγιαν τους θυμωμένους

τζι εδήσαν τους, μιαν σταλαμήν τζι επήραν τους τζι επήαν
τζι εστήσαν τους αππεξωθκιόν του Σαραγιού δημμένους.

46

Τότες ο Μουσελλίμ-αγάς είπεν εις τους αγάδες:

«Ο θάνατος εν χάκκιν του κάθε κακού αθθρώπου.

Πα' να ποτζιεφαλίσωμεν τώρα τους δεσποτάδες

τζιαι το πωρνόν ν' αρτζιέψωμεν τους μπροεστούς του τόπου,

τζιείνους που σγάφφαν της Τουρτζιάς κρυφά-κρυφά το μνήμαν.

Εν προσταή του Διβανιού τζιαι δεν έχουμεν κρίμαν.

Που την πελλάραν τους τραβούν τζιαι τούτοι τζι η φυλή τους

τζι ακόμα εν να πάθουσιν με τουν τον νουν περιτίου,

οι ίδιοι τα κάμασιν ας τάβρ' η τζιεφαλή τους.»

Σηκώννεται ο Κκιόρ-ογλούς τζι αννοίει τζιαι λαλεί του:

47

«Έσιεις ψυσιήν, Μεχμέτ-αγά, εις τον Θεόν να δώσεις,

όπκοιος τον όρκον του πατά, κολάζει την ψυσιήν του,
τον Πάσ' πίσκοπον έμοσες να μεν τον ι-σκοτώσεις,
έμοσες του να μεν κόψης ποττέ την τζιεφαλήν του.»
«Δεν θέλω, Κκιόρ-ογλού, εγιώ παραγ'γ'ελιάν πο σέναν.
Όρκον αν τώμοσα εγιώ τζιείν' εν δουλειά μου μέναν.
Αντάν του ορκωμόθηκα, εσού 'ν είσεις χαπάριν,
αρνήθην τζι εν εδέχτηκεν την χάρην μου εμέναν,
είπεν μου: Μουσελλίμ-αγά, αν θεν να κάμης χάρην
να μεν πειράξεις τίποτε στον τόπον μας κανέναν.

48

Έτσι την χάρην δέχομαι, ει δε καν ου, λαλεί μου,
αν βουληθείς τζι έναν μιτσύν, μωρούδιν να πειράξεις,
να πάει πρώτα στο σπαθίν εμέν' η τζιεφαλή μου,
τζιαι δεν θέλω την χάρην σου, εμέν' πρώτα να σφάξεις.
Όμως θαρείς την γνώμην μου πως εν να την αλλάξω;
Τον όρκον που του έμοσα πάλ' εν να τον φυλάξω.
Έμοσα του να μεν κόψω ποττέ την τζιεφαλήν του,
'μμα 'ν άλλον κόβκω τζιεφαλήν τζι εν άλλον το κρεμμάζω,
εν τζι έμοσα του τζι είπα του χαρίζω την ζωήν του,
το πνίω έσειι δκιαφοράν πολλήν απού το σφάζω.»

49

Τότες λαλεί ο Κάρκ-ογλούς: «Τούτον τους δεσποτάες
φοούμαι μεν τζιαι φέρει μας νεκατωσιάν στην χώραν
μεν τζι αναδόξει τους Ρωμιούς τζι εν νά 'χουμεν πελάες,
να βάλουμεν κώλια πολλά τζιαι θέμι που τα τώρα.
Μπορεί να δισπικάσουσιν τζιαι να νεκατωθούσιν,
σαν δουν τα κώλια μας πολλά, τοτ' εν να φοηθούσιν.»
Λαλεί τους ο Μεττές-αγάς: «Αφήστε τες φοβέρες,
για τους πισκόπους την δουλειάν δεν πρέπει να βκιαστούμεν,
πρέπει να μείνη να δκιαβούν αλλό-πεντέξι μέρες,
να ξομακρίση η δουλειά τζιαι να δκιαλοϊστούμεν.

50

Να ξανανεκουτρέψομεν εις τους Ρωμιούς να δούμεν
μεν τζι έχουν τζι άλλα άρματα στα σπίδικια τους χωσμένα.
τζι ότι σκοπήσομεν καλά τζιαι σιουραριστούμεν
νάμαστον τότες άνενοιας, νάμαστον νεπαμένοι.»
Επολογήθην τζιαι λαλεί ο Μουσελλίμης τότες:
«Κανέναν φόον δεν εχώ απόυ τους Τζιυπριώτες.
Θωρούν εις την Καραμανιάν πως η Τουρτζιά 'ν λιμπούριν,
τέλεια κοντά π' ακούονται τζι οι σιύλλ' αντάν να λάξουν,
με μιαν σφυρκάν πετάσσονται ποδώθθ' έναν λιγγούριν
τζι ούλους μέσα σε μιαν ώραν μπορούν να τους ι-σφάξουν.

51

Απού την άλλην έχουσιν κοντά τους το Μισίριν.
Αν πεις καράβκια; δεν έχουν, εν του αλέτρ' αθθρώποι.
Με τούτα ούλλα δεν μπορούν να κάμουσιν χαίριν
τζι εβάλαν τα που μιας αρκής στον νουν τους οι πισκόποι,
ει δε καν ου, εκάμναν μας τζιαι τούτοι το δικόν τους,
τζιαι πάλε τζιει που πολεμούν έχουν το μερτικόν τους.
Δα κάτω τούτοι εν πολλά, πολλά ξωμακρισμένοι,
περνούν μηνάδες τζι εν έχουν χαπάριν που τα ξένα
τζιαι θέμι εν που την Τουρτζιάν στενά τριυρκασμένοι.
Δα κάτω τούτ' εν σαν ταρνια πων χώρκα μαντρισμένα.

52

Αρκήσαμεν, ανούτε πκιον να πάμεντε τζι εν δείλις
τζιαι που καμμιάν νεκατωσιάν στην Τζιύπρον μεν φοάστε,
τζιαι δεν γίνεται τίποτες, εγιώ είμαι βεκκίλης,
για τούν' την δουλειάν τίποτες να μεν-ι-δκιαλοάστε.»
Ούλλοι τότες συλλόβρωτοι ευτύς εσηκωθήκαν
τζι αππεξωθκιόν του Σαραγιού επήαν τζι εσταθήκαν.
Ητουν δεξ'ιά στον Πλάτανον οι δκυο οι κρεμμασμένοι
τζι ήτουν ζαβρά στην Συκαμνιάν κρεμμασταρκά χαζίριν,
τζι οι δεσποτάδες τζιει χαμαί αξάγκωνα δημμένοι
τζι ήτουν τζιαι το Μουσουρμανιόν τριγύρου παναύριν.

53

Εφαίνονταν περίλυποι οι Τούρτζ' οι Τζιυπριώτες,
γιατ' ήτουν ούλλοι τους βριχτοί τζιαι σγιαν δκιαλοϊσμένοι.

Επρόσταξεν χαρούσιμος ο Μεσελλίμης τότες,
τζι επήραν τον Τζιυπριανόν, δκυο-τρεις αρματωμένοι
πουκάτω που την Συκαμνιάν, κοντά στον θάνατόν του
τζι εφάκκαν η συρτοθελειά πάνω στο μέτωπόν του.

Υστερα γονατίσασιν τους άλλους τρεις πισκόπους
κατά την δύσην τζιαι τους τρεις αράδαν, τζι ομπροστά τους
ήτουν οι τρεις τζ'ελλάττηδες ούλλα τους αρκαθρώπους
τζι ελάμνασιν πουπανωθκιόν τζι επαίζαν τα σπαθκιά τους.

54

Τότες, Αρχιεπίσκοπος εψήλωσεν το δειν του
στον ουρανόν, τζι εφάνησαν τα μμάδκια του κλαμένα,

εφάνην πως επόνησεν που μέσα στην ψυσιήν του,
τζι είπεν τα τούν' τα δκυο λόγια με δκυο σιείλη καμένα:
«Θεέ, που νάκραν δεν έσεις ποττέ στην καλωσύνην,
λυπήθου μας τζιαι δώσε πκιον χαράν στην Ρωμιοσύνην».
Τζι ετρέξασιν τα 'δρώματα απού το πρόσωπόν του,
απού του ήλιου την πολλήν την καφερήν την αύραν
τζι εβάλαν την συρτοθελειάν ευτύς εις τον λαιμόν του
τζιαι τζιει πκιον ετελειώσασιν τα κάστια που τ αύραν.

55

Ύστερα οι τζ'ελλάττηδες με μιαν ψηλήν μανιέραν
εκόψασιν τους άλλους τρεις πού 'τουν γονατισμένοι
τζιαι τον Δημήτρην τον βοσκόν, ευτύς που τον εφέραν,
τζι εστάθησαν με τα σπαθικιά τζι οι τρεις ματζιελλεμένοι.
Το γαίμαν εκολύμπωσεν χαμαί στην γην τζι εππέσαν
τζι ελαχταρούσαν τα κορμιά τζι οι τζιεφαλάδες μέσα.
Το ματζιελειόν που γίνηκεν τζι οι Τούρτζ' ελυπηθήκαν,
δεν είσιεν πλάσμαν πων είπεν απού καρδικιάς: εν κρίμαν.
Ακούστην εις τον μιναρέν δείλις τζι εποσπαστήκαν,
τζι εφύασιν τζι αφήκαν τους δίχως θαφκιόν τζιαι μνήμαν.

56

Ύστερα πκιον που το κακόν ακούστην μεσ' στην Χώραν,

τζιαι που το κλάμαν άρτζιεψεν η Χώρα πκιον να βράζει,
ύστερα που το βούττημαν του ήλιου νάκκον ώραν,
τέλεια πκιον, ότι τζι έκαμεν αρκήν να σουρουπκιάζει,
επήασιν δκυο μπροεστοί τζιαι τέσσερεις παπάδες
τζι είπαν του Μουσελλίμ-αγά: «Δώσ' μας τους δεσποτάδες
τζιαι τον Δημήτρην για θαφκιόν, να μεν μείνουν τζι εν κρίμαν.»
τζι είπεν με κάμποσους θυμούς τζιαι κάμποσες φοβέρες:
«Φύετε τζι εν σας δκιω τωρά κανέναν για το μνήμαν,
θέλω να μείνουν τζιει χαμαί άθαφτοι τρεις ημέρες!»